Десь там, не в нашій стороні,
Під височенною горою,
Серед діброви в гущині
Вечірньою добою,
Поївши добре, Лев лежав
І гордовито поглядав.
Здоровий сам, кудлата грива,
На пиці широченний ніс,-
Не тільки миша полохлива,
Злякався б навіть і сам біс.
Близенько на вербі Комарики дрімали,
Тихенько нічки дожидали.
Один Комарик молодий
Розхвастався перед старими:
— Он,— каже,— як розтягся біс рудий!
Господарюв над дурними,
Бо нікому його провчить…
От я ні кришки не боюся,
Аж сміх бере, як подивлюся,
Що перед ним усяка твар тремтить.-
На се озвавсь Комар старенький:
— Гай-гай! Раденький, що дурненький!
Дурне й базікання твоє;
Лев — сила, пан на всю діброву,
Захоче — і хвостом уб’є
Не тільки комара — корову.-
Комарик молодий своє дзинчить:
— Мене не настрашить,
Нехай хоч як хвостом молотить;
Нехай він сім корів покотить,
А я от зараз полечу,
Дам йому лиха до плачу.-
Комарик молодий спустився
І дратувати заходився.
Лев головою покрутив;

Комар йому на лобі сів,
Лев лапою тернув по пиці,
Бо вже були такі дурниці;
Комар круть-верть — на ніс присів,-
Лев клацнув, не вловив;
Комар ще гірше умудрився
І в усі опинився.
Схопився Лев, хвостом крутнув,
На всю діброву кашлянув,
Аж галки крику наробили,
У лозах десь вовки завили
І пугач пугать став;
Повитріщались з ляку сови,
І бідний зайчик драла дав
Аж на кінець діброви,-
А в’їдливий Комар своє робив.
Лев і стрибав, і по траві качався,
І у кущі ховався,
Із сили вибивсь, аж упрів,
Не знав, що діяти з собою…
Комар сховався, Лев упав
І довго, лежачи, стогнав,
Неначе воював з великою бідою.
А на вербі сміються угорі
Ледачі Комарі.
— Ну, молодець! — гукнув Комар старенький,-
Утяв! Дарма що молоденький!

Химерна баєчка пригодна і для нас:
Чого, подумаєш, на світі не буває!
Маленьке лихо в інший час
І значним людям докучає.
1892-1893.